

Het theaterpretpark van Pat Van Hemelrijck

Reeds bij het legendarische Radeis was Pat Van Hemelrijck een begenadigd 'knutselaar' (Echafaudages was een knutselhoogmis).

Na Radeis ging hij verder op de ongebaande wegen van het objectentheater.

Manuel de Schepper / Patrick De Spiegelaere

In mei '93 krijgt Pat Van Hemelrijck van het Amsterdamse Fonds voor de Kunsten de Aanmoedigingsprijs voor Poppenspel. Een aanmoediging klinkt voor iemand die de 40 gepasseerd is en al bijna 20 jaar met theater bezig is, nogal jong in de oren. 'Van goed zo jongen, je bent goed begonnen, ga zo verder', gekscheert Pat. Voor 'Poppenspel' dan nog. 'Je wordt weer in een vakje geduwd,' terwijl de bekroonde productie het vakje overstijgt en verschillende kunstdisciplines combineert. In het juryrapport blijkt dat het net om de creativiteit en inventiviteit draait waarmee verschillende media in een soort videospel op een geestige, relativerende en verrassende

manier samengebracht zijn. Objecten en kleine, normale handelingen, zoals eten en drinken, krijgen een heel andere dimensie.

Met de aanmoedigingsprijs hoopte de commissie dat deze productie, die zo uniek is in de theaterwereld, ook in de theaterzalen het grote publiek zou weten te veroveren. En dat lukt(e) aardig: Manuel de Schepper sloeg in Vlaanderen en Nederland bij oud én jong enorm aan, en staat nog veel op de affiche. Manuel gaat zelfs de straat op, en wordt binnenkort in elke huiskamer verwacht.

Pat Van Hemelrijck vormde met Josse De Pauw en Dirk Pauwels het wereldvermaarde theatergroepje Radeis. In 1984

stopt het trio, ieder gaat daarna zijn eigen weg. Van Hemelrijck is o.a. vormgever bij *Parade* van Oud Huis Stekelbees en bij het Nederlandse muziektheatergezelschap Orkater. Hij maakt ook een paar solovoorstellingen, zoals *Terracotta* (1985) en *Tout suit* (1987).

Hij en zijn produktiekern Alibi kregen het afgelopen jaar met het nieuwe decreet een startsubsidie van zes miljoen frank. Weer met het etiket 'erkend figurentheater'. Dat etiket kan nog versterkt worden door het feit dat hij zowat de centrale gast was op het Tiende Internationale Poppensfestival van Dommelhof-Neerpelt. Maar ook hier weten de festivalgangers wel beter: Dommelhof wil de grenzen van het figurentheater aftasten met andere kunstdisciplines, verleggen naar andere terreinen. Volgens de poppensfestival-organisatoren is kruisbestuiving noodzakelijk om überhaupt volwaardig beeldend theater te kunnen maken. In deze filosofie past Pat Van Hemelrijck helemaal.

Muis + mens = muins

In een grote zaal van de Dommelhofse sporthal staan de Muinzenberg, de houten tent-tribune van de *Patstelling*, banken en televisieschermen, een kast vol prulletjes, en ook een caravan.

Dezelfde caravan wordt op het moment ook gebruikt als secretariaat van Alibi in de nieuwe huisvesting in de Vooruitgangsstraat in Schaarbeek. De kantoorruimte moet nog opgeknapt worden, de andere ruimtes zijn al verbouwd tot repetitielokaal en een groot atelier. 'De smaakmakerij' heet het. Vroeger was dit een fabriek waar extracten en smaakmiddelen werden geproduceerd, vandaar. Een betere naam voor een plek waarin Alibi haar werk kan creëren, is er eigenlijk niet, want Alibi wil het recht opeisen om te mogen wegdromen. Alibi wil het excuus bieden om even elders weg te zijn, 'weg van deze wereld waarin het leven vaak een verschrikking is', volgens Pat Van Hemelrijck.

In Neerpelt dient de Muinzenberg als bar voor de openingsreceptie. Een treintje rijdt in een spiraal naar boven, stopt steeds eventjes bij tafereeltjes van tientallen poppetjes in een vogelkooi, tussen planten, onder een waterval, op een propeller, voor een schilderijtje, bij plastic diertjes. Steeds wordt de halte even belicht. Een strijkijzer draait vanzelf rond, bovenop zitten twee poppetjes,